

Credința în Cel răstignit

Cuvinte călăuzitoare: Ioan 19.35-42

Ioan 19.35-42: *Și cel care a văzut acestea a mărturisit, și mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.... Și, după acestea, Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor, l-a rugat pe Pilat să ia trupul lui Isus; și Pilat i-a dat voie. A venit deci și a luat trupul lui Isus. Și a venit și Nicodim, care venise la Isus întâi noaptea, și a adus un amestec de smirnă și aloe, cam o sută de măsuri....*

Credința

Noi începem cu credința. Credința este răspunsul inimii omului la o revelație dumnezeiască. Dumnezeu spune – eu cred. Aceasta este credința. Dumnezeu S-a revelat pe deplin. El a arătat oamenilor, ce este El, însă când a făcut-o, noi nu am fost de față, ca să vedem, și dacă revelarea trebuie să ne influențeze și noi să fim binecuvântați prin ea, dacă noi trebuie s-o credem și s-o înțelegem, atunci trebuie să avem o relatare veritabilă despre ea, o descriere inspirată divin. Și o astfel de relatare avem aici. „Și cel care a văzut acestea a mărturisit, și mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.” Ce era, ceea ce Ioan a văzut? El a văzut pe Fiul lui Dumnezeu atârând mort pe cruce, cu o coastă străpunsă, din care curgea sânge și apă. Aceasta era o viziune mare, și Dumnezeu o recomandă atenției noastre deosebite.

Din timpul în care pământul îngrozit a băut pentru prima dată sângele unui om, care a fost ucis în mod josnic de fiul mamei sale, au murit milioane de oameni, căci din timpul acela moartea este la fel de zilnică precum este nașterea și lacrimile și suferința. Nu ne mirăm de aceasta, căci dacă păcatul a venit în lume printr-un om, Adam, moartea l-a urmărit pas cu pas repede și inevitabil, și ea a pătruns la toți copiii lui și îi cere ca pradă, care i se cuvine. Mulțimea nenumărată de oameni, care au murit, erau toți creaturi care și-au pierdut dreptul la viață înaintea Creatorului lor; ele au început călătoria spre mormânt începând de la prima respirație, căci niciuna din ele nu era fără păcat. Nu era nimic demn de luat în seamă la moartea vreuneia din ele, căci moartea era partea lor comună.

Însă în moartea acestui Om, pe care Ioan l-a văzut cum Și-a dat viața, era ceva demn de luat în seamă. Moartea nu avea nici un drept asupra Lui, căci El nu era un păcătos, ci era Fiul sfânt, fără păcat, al lui Dumnezeu. Cel puțin în trei ocazii S-a dovedit înaintea multor martori a fi Domn peste moarte, căci El era Cuvântul, Creatorul, Dătătorul vieții. Însă El a murit, și pe baza a ceea ce era și cine era El, moartea Lui este unică în felul ei. Niciodată înainte nu a fost o astfel de moarte, și niciodată nu va avea loc o astfel de moarte. El stătea singur, fără asemănare, și în veșnicie nu va fi uitat. Un martor ocular a privit această realitate. El nu a argumentat aceasta, pentru aceasta nu era nevoie, cele petrecute erau prea uimitoare, și nici nu le-a repetat mereu, ci el ne relatează simplu ce a văzut, și mărturia lui merită toată atenția noastră. Ea este o mărturie inspirată de Duhul Sfânt, despre un eveniment mare, și nu poate fi

trecută cu vederea. Ea are pretenții la credința noastră, căci a fost relatată, pentru ca noi s-o credem. Însă cu reverență din partea noastră dorim să cerem o explicație.

Ce înseamnă moartea Fiului lui Dumnezeu și ce înseamnă moartea Lui în astfel de împrejurări? Să vedem. Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu în lume, nu ca să judece lumea, ci ca s-o salveze. El a devenit carne și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Era ziua revelării și a punerii la încercare. Niciodată mai înainte nu a fost prezentată în lume bunătatea desăvârșită, niciodată mai înainte îndurarea necondiționată nu și-a deschis vistieriile ei pentru alinarea suferinței omului, niciodată mai înainte nu a luminat adevărata lumină în întuneric, căci niciodată mai înainte Dumnezeu nu S-a revelat în carne.

Care a fost răspunsul din partea oamenilor la aceasta? Vrăjmășie, trădare și crimă. „Voi v-ați făcut acum trădători și ucigași”, a zis Ștefan, atunci când el a prezentat conducătorilor iudeilor vina lor îngrozitoare. Dacă citim relatarea lui Ioan, „ucenicul, pe care îl iubea Isus”, atunci să stăm în gândurile noastre alături de el la cruce și să privim atenți și uimiți pe Domnul, așa cum cu siguranță a făcut Ioan. Multe lucruri, care sunt relatate în alte evanghelii spre învățatura și credința noastră, nu le-a văzut Ioan, sau dacă le-a văzut, nu era misiunea lui să ni le relateze în scris. De exemplu el nu relatează toate detaliile cruzimii cu care oamenii au tratat pe Domnul său. Alți evangheliști ne arată că nu s-a omis nimic din ceea ce ei puteau să născocoască. În dușmănia lor fără măsură de mare au îngrămadit asupra Lui suferințe și ocară, așa cum ei niciodată mai înainte nu au făcut cu vreun om. Vom face bine, dacă vom citi deseori relatările lor, ca să nu ne lăsăm înșelați cu privire la ceea ce este în stare să facă inima omenească, atunci când ea este pusă la probă. Însă Ioan nu zăbovește la această latură a crucii, el este copleșit în totalitate de Domnul. Astfel, când el descrie mersul spre Golgota, el este singurul martor, care spune: „Și, purtându-și crucea, El a ieșit la locul numit «al Căpățânii»». În alte relatări citim, că dușmanii Lui L-au scos afară, și Ioan ne spune aceasta, căci acesta era punctul culminant al vinei lor, însă El a ieșit, acesta era triumful dragostei Lui. El a ieșit; nu recunoaștem noi maiestatea acestui Om singuratic, care avea o cunună de spini pe cap și o cruce în spate? El nu a fost împins, nici tras, ci în ascultare de porunca Tatălui Său a ieșit, ca să-Și dea viața, pentru ca s-o ia iarăși înapoi (Ioan 10.17-18). Aceasta era, ceea ce Ioan a văzut, cu toate că în momentul acela el nu putea înțelege pe deplin însemnătatea celor ce se petreceau, și această înfățișare a făcut o impresie de neșters pe sufletul lui. În alte Scripturi citim: „Originile Lui sunt din vechime, din zilele eternității” (Mica 5.2). Cât de glorioase erau aceste origini, când El ca marele Creator a împrăștiat stelele înaintea Lui ca un drum luminos pentru picioarele Lui și fiii lui Dumnezeu tresăltau de bucurie, atunci când au văzut minunea lucrărilor Lui. Dar niciuna din aceste origini nu era așa de minunată ca aceasta, când El Își purta crucea și a mers afară la locul numit al Căpățânii. În creație El a desfășurat înțelepciune și putere, la cruce a dezvăluit în toată gloria ei: dreptatea și dragostea și înțelepciunea cea mai deplină și puterea cea mai mare, care ar fi fost necesară sau posibilă la creație.

Ioan L-a auzit strigând: „S-a sfârșit!”, și el a văzut, cum El Și-a plecat capul și Și-a dat duhul, și el mărturisește ceea ce a văzut și a auzit, și iarăși simțim ce maiestate este peste toate acestea, care ne umplu cu uimire plină de venerație; și nu ne mirăm, că centurionul (care până în momentul acela, după câte știm, era un păgân), care stătea în fața Lui, a zis: „Cu adevărat, Omul acesta era Fiu al lui Dumnezeu!” (Marcu 15), când a văzut, cum El a strigat și Și-a dat

duhul. Dar se pare că Ioan și-a adunat toate puterile, ca să mărturisească, ce s-a petrecut, atunci când Domnul Și-a dat viața. El ne spune: „Unul dintre ostași l-a străpuns coasta cu o suliță și îndată a ieșit sânge și apă.” Aceasta este ceea ce a văzut el, și aceasta mărturisește el, și mărturia lui nu poate fi pusă la îndoială, căci „el știe că spune adevărul, ca și voi să credeți”.

Această mărturie este esențială și plină de viață, căci aici avem revelarea a ceea ce dă naștere la credință și care răspunde credinței. Ce înseamnă ea? Să vedem. Prin viclenie diavolul a întors inima creaturilor lui Dumnezeu din Eden de la Dumnezeu și le-a făcut să creadă că Dumnezeu nu le iubea, deoarece El le-ar fi reținut pe nedrept ceva, ceea ce ar fi fost bun pentru ei. Otrava și-a făcut lucrarea ucigătoare, ei și-au pierdut credința și loialitatea, și din momentul acela natura reală a omului a fost suspiciune și vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, așa cum arată Scripturile. Această vrăjmășie s-a văzut cel mai mult în acea lovitură de suliță, care a străpuns coasta lui Isus. Prin aceasta păcătoșenia omului s-a văzut pe deplin, dar sângele și apa era răspunsul lui Dumnezeu la această răutate și la minciuna diavolului, care a fost cauza răutății. În sânge vedem triumful lui Dumnezeu; el este prețul mare, pe care El l-a plătit, ca să ne elibereze din întuneric și pierzare. Purtarea Lui de grijă pentru binecuvântarea creaturilor Sale s-a arătat prin aceasta pe deplin. Ea este mărturia pentru noi, că Dumnezeu este dragoste. Nici o jertfă mai mică nu ar fi putut-o face și nici o jertfă mai mare nu s-ar fi putut aduce. „Dumnezeu nu l-a cruțat pe Fiul Său, ci l-a dat pentru noi toți”, și „El Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”.

Păcatele noastre au fost judecate în moartea lui Hristos; tot ce am fost noi, a ajuns sub sentința de condamnare a lui Dumnezeu, atunci când Fiul Său preaiubit a fost făcut păcat, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Prin moartea lui Isus Hristos Dumnezeu este drept și îi îndreptățește pe toți care cred. Aici este o bază puternică, pe care noi ne putem odihni în pace, aici este o revelație a lui Dumnezeu, care are pretenții la credința noastră. Aici noi întâmpinăm pe Dumnezeu în El, pe care El l-a prezentat ca scaun al îndurării prin credința în sângele Lui, și noi ne plecăm înaintea acestui scaun al îndurării și adorăm. Pentru noi a trecut întunericul și lumina strălucește acum, și în aceasta simțim dragostea lui Dumnezeu, deoarece El Și-a dat viața pentru noi. Credința poate spune acum:

*„Abandonat și singur, chiar părăsit de-ai Tăi,
Ai mers în moarte, Doamne, la cruce, la Calvar,
Și sângele Tău scump, ce-a curs pentru ai Tăi,
Ne-arată-a Ta iubire, jertfită pe altar.*

Credincioșia

Dacă am crezut mărturia ucenicului, pe care-l iubea Isus, atunci să rămânem la el și să observăm ordinea în care s-au derulat evenimentele. Sfârșitul venise. Nici o minune nu s-a petrecut, ca să salveze pe Fiul lui Dumnezeu de la moarte. El atârna acolo, dezonorat și mort, toată lumea fiind împotriva Lui, aparent triumfând. El S-a dat pentru oameni, S-a obosit pentru ei, a plâns pentru ei, și acum a murit pentru ei, dar ei nu știau aceasta și erau bucuroși

că au scăpat de El. Dar va fi în zadar moartea Lui? Va fi impresionat vreunul din mulțimea venită să privească acea răstignire?

Da, a fost o mișcare. Un om a ieșit în față, care se despărțise de tovarășii lui. Acesta merge la Pilat și îl roagă pentru trupul lui Isus. Și acum el stă lângă cruce, un om singuratic în prezența unei lumi dușmănoase. Este ca și cum el ar fi spus: o, voi iudeilor, voi L-ați batjocorit, dar eu Îl îmbrățișez. O, lume, tu L-ai desconsiderat și L-ai răstignit, dar eu Îl iubesc. Eu iau parte la ocară Lui și vreau să port rușinea Lui. Hristos este pentru mine. Voi sunteți de partea cealaltă, eu sunt de partea aceasta. – Cerul trebuie să fi fost impresionat de momentul acesta, și noi suntem la fel impresionați, când vedem cum Iosif din Arimateea întoarce spatele lumii, cu toate avantajele și onoarea ei, și stă la cruce singur și întristat la crucea aceea, din pricina dragostei, pe care o avea în inima lui pentru Acela care atârna acolo. Aici era locul unde stătea Pavel, când a zis: „Depart de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” Aici era locul unde stătea famenul din Etiopia, când el, după ce a auzit pe Filip că viața lui Isus a fost luată de pe pământul acesta, a zis: „Iată apa, ce mă împiedică ca să fiu botezat?” Și identificarea lui cu Hristos în moartea Sa este singurul loc și singura cale pentru credinciosul care dorește să-I fie fidel. „Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Hristos Isus, am fost botezați pentru moartea Sa?” Așa cum El a suferit în afara porții, tot așa credinșia ne cere să ieșim afară la El, și să purtăm ocară Lui.

Părtășia

Dragostea lui Hristos l-a constrâns pe Iosif din Arimateea să-și ocupe locul în credinșie la Hristos, fără să ia în seamă urmările, și aceasta mai întâi singur. Însă abia a făcut aceasta, că un altul i s-a alăturat, Nicodim, care a întâmpinat cu curaj privirile muștrătoare și disprețul tovarășilor lui farisei, s-a făcut una în soarta lui cu Iosif, și cei doi împreună probabil cu două sau mai multe femei erau una în a onora pe Domnul lor lepădat și dezonorat. Este o scenă care mișcă inima, să-i vezi făcuți una cu trupul Său mort, El însuși fiind subiectul lor, dragostea lor pentru El fiind legătura care îi unea. Și în ei vedem ce este adevărata părtășie creștină în lumea aceasta. Privește la acei „doi sau trei”, cum păzesc trupul sfânt al Domnului, cum îl înfășoară cu mirodenii în pânze de in și cum Îl duc la mormânt. Lumea este fără valoare pentru ei. Ei nu se interesează de lauda sau de muștrarea lumii; ei au un subiect comun, ei au fost capturați complet de El, și ei acționează conform atitudinii cerului și sub aprobarea lui Dumnezeu.

Este bine să ne gândim, cum stăm față de această chestiune. Fiecare părtășie, de partea căreia ne declarăm, este o simplă înfățișare, dacă ne lipsește ceea ce mișcă inimile acestor oameni. Putem interveni pentru corectitudinea în lucrurile exterioare, și chiar să năzuim să avem tot ce corespunde adevărului, și să fim intoleranți față de oricine nu privește lucrurile așa cum le privim noi, dar dacă la noi nu este acea credinșie față de Hristos, care unește într-Unul inimile noastre, atunci părtășia noastră nu are nici o importanță pentru Dumnezeu, este un vas gol, o poticnire pentru alții.

Înțelegem noi importanța cuvintelor: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniunea trupului lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” Știm noi ce înseamnă: „Vestiți moartea Domnului, până vine El”? Înseamnă că noi stăm împreună în credincioșie și simțăminte pentru Acela pe care lumea L-a lepădat, și că noi prin mâncarea împreună a Cinei Sale, care aduce moartea Sa în amintirea noastră, explică tuturor acelor care iau cunoștință despre aceasta, că noi am fost făcuți una cu El, că noi stăm la crucea Sa, că ea a devenit lauda noastră și gloria noastră. Cu siguranță este o poziție serioasă, pe care noi o ocupăm atunci, dar este una binecuvântată. Ea ne va găsi aprobare din partea lumii, dar va avea confirmarea din partea lui Dumnezeu. Ea ne va determina să umblăm în judecare de sine și despărțire de lume, dar ea va deschide pentru noi un cerc, în care Hristos este pentru noi totul și în toate și în care noi suntem mai mult decât numai mulțumiți în dragostea Sa, așa cum este scris: „Ceea ce nici un ochi nu a văzut și nici o ureche nu a auzit și la inima niciunui om nu s-a suit este ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru aceia care-L iubesc.” Însă aceste lucruri ne-au fost revelate prin Duhul Său, și ele sunt partea comună de care noi ne bucurăm împreună în măsura în care credința dă naștere la credincioșie și credincioșia ne atrage împreună la părtășie sfântă, fericită.